

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 329/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 25 lutego 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 343/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonych, zostaną one omówione łącznie, a są to następujące zarzuty:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, która w niniejszej sprawie przybrała charakter dowolnej w zakresie, w jakim Sąd I instancji:

- uznał za w całości wiarygodne zeznania świadków: K. N., J. N., D. Z. i Ł. N. w zakresie zachowań podjętych przez oskarżonych: P. R., L. T. i R. T. w dniu 23 grudnia 2018 roku w sytuacji, gdy zeznania te nie oddają całości przebiegu zdarzenia z tego dnia i powinny zostać skonfrontowane z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie,

- uznał za jedynie częściowo wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych P. R., L. T. i R. T. przyjmując, że stanowią one linię obrony oskarżonych w sytuacji, gdy w zestawieniu z zeznaniami świadka P. T. oddają on rzeczywisty przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonych;

2. obrazę przepisów postępowania, która

miała wpływ na treść orzeczenia w postaci art 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k., poprzez całkowite pominięcie przez Sąd I instancji w treści sporządzonego przez siebie pisemnego uzasadnienia wyroku faktów i dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej w postaci:

- przyczyn zdarzenia z dnia 23 grudnia 2018 roku, które stanowiło jawną prowokację ze strony świadków K. G. i Ł. N.,

- dowodu z dokumentów w postaci:

zaświadczenia obdukcji R. T., skierowania do szpitala i historii choroby R. T. z dnia 25 grudnia 2018 roku - które obrazują uszkodzenia ciała, jakich doznał R. T. w wyniku najechania go przez K. G., jak również dowodzą agresywnego zachowania samego świadka K. G. w trakcie zdarzenia z dnia 23 grudnia 2018 roku,

- okoliczności, że K. G. w trakcie

zdarzenia z dnia 23 grudnia 2018 roku uderzył swoim samochodem w znak drogowy i w auto P. T.,

- okoliczności, że w wyniku szarpania L. T. przez K. N., oskarżona straciła kolczyk, telefon i gumkę do włosów, a także że była przez K. N. szarpana za włosy i kurtkę, została uderzona w twa i uderzyła głową o ziemię - co obrazuje agresywne zachowanie K. N. w trakcie zdarzenia z dnia 23 grudnia 2018 roku,

- faktu, że P. R. w wyniku zdarzenia z dnia 23 grudnia 2018 roku doznał urazów głowy, prawdopodobnie w wyniku uderzenia go przez świadka Ł. N.,

- wszystkie wyżej wymienione okoliczności, obrazują zachowanie świadków: K. N.; K. G. i Ł. N. w trakcie zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, i mają istotny wpływ na odtworzenie jego prawidłowego przebiegu, a zostały

	<p>w całości pominięte przez Sąd I instancji co poskutkowało tym, że ocena materiału dowodowego zgromadzonego przez Sądem I instancji ma charakter wybiórczy i jednostronny;</p> <p>3. błąd w ustaleniach faktycznych – będący konsekwencją wyżej wymienionych uchybień - przyjętych za podstawę orzeczenia który miał wpływ na jego treść w zakresie, w jakim Sąd I instancji przyjął, że oskarżeni dopuścili się czynów opisanych w treści wyroku Sądu w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do czynienia takiej konstatacji</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania generalnie</p>				

srowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w głównym ich nurcie niezasadne.

Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu o wiarygodności określonych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów jedynie wtedy, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu (zobacz: OSNKW

7-9/1991, poz.41).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,
czyli zgodne z
rzeczywistością.
Zobowiązuje ona
organy procesowe
do dołożenia –
niezależnie od woli
stron –
maksymalnych
starań i wyczerpania
wszelkich
dostępnych środków
poznania prawdy.
Organy procesowe w
ramach swobodnej
oceny dowodów są
ustawowo
zobligowane do
ukształtowania
przekonania dopiero
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów
ocenianych według
zasad prawidłowego
rozumowania z
pełnym
wykorzystaniem
dostępnej wiedzy
i doświadczenia
życiowego (art. 7
k.p.k.). Kodeks nie
narzuca żadnych
dyrektyw, które
nakazywałyby
określone
ustosunkowanie się

do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy,

stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

Wobec zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., wskazać trzeba, iż nie można mówić o naruszeniu normy prawnej wynikającej z tego przepisu (w zakresie

oceny dowodów dokonanej przez Sąd orzekający) tylko z tego powodu, że skarżący w tym względzie wyraża zdanie całkowicie odmienne.

Apelujący poza sformulowaniem tego zarzutu nie był w stanie wykazać w sposób przekonujący dla Sadu Okręgowego, iż Sąd meriti nie respektował w toku wyrokowania (przy ocenie poszczególnych dowodów) zasady prawidłowego (logicznego) rozumowania.

Oznacza to, iż można zatem skutecznie podnieść zarzut obrazy tego przepisu tylko wtedy, gdy równocześnie wykaże się (z przywołaniem konkretnej argumentacji), że sąd orzekający w sprawie postąpił wbrew którejkolwiek z tych przesłanek, co uczyniło dokonaną w ten sposób przez niego ocenę dowodów dowolną (nie zaś swobodną). Tymczasem autor omawianej apelacji tego nie uczynił, zaś wbrew jego twierdzeniom, Sąd Rejonowy poddając analizie całokształt

zebranego w sprawie materiału dowodowego działał w omawianym zakresie w pełnej zgodzie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., czego wyrazem jest logiczne i przekonujące uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Wobec podniesienia przez obrońcę oskarżonych zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, warto również podnieść, iż zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się li tylko do samego zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z ustaleniami sądu, a do takich wniosków prowadzi w istocie treść wywiedzionej przez tego skarżącego apelacji. Sama zatem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń –wszak odmienna ocena jest naturalnie prawem apelującego. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w

rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie uczynił. Ów zarzut nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu.

Niezrozumiały jest w tym kontekście zarzut oparcia orzeczenia wyłącznie o część ujawnionego materiału dowodowego. W sytuacji gdy dowody są rozbieżne, prowadzą do różnych wniosków, inaczej przedstawiają okoliczności, konieczna jest właśnie krytyczna ich ocena i oparcie ustaleń tylko na części z nich. Sąd ma obowiązek ujawnienia

wszystkich dowodów na rozprawie oraz dokonanie ich oceny pod kątem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Tak też Sąd w przedmiotowej sprawie uczynił. Przedmiotem jego analizy były wszystkie bez wyjątku ujawnione dowody, co wynika wprost z rozważań zawartych na s. 5-7 uzasadnienia. Sąd Rejonowy dokonał oceny poszczególnych dowodów we wzajemnym powiązaniu ze sobą. Ta ocena jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a motywy zostały wyczerpująco i logicznie przedstawione w uzasadnieniu wyroku.

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonych nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie

zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzenia skarżącego, jakoby Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności osobowych źródeł dowodowych - w tym świadków K. N., J. N., D. Z. i Ł. N.. Natomiast przesądzenie o niewiarygodności co do zasady wyjaśnień oskarżonych wcale nie było nadużyciem, ani wynikiem dowolnej oceny dowodów, lecz efektem starannej i wszechstronnej analizy dowodów oraz wynikających z nich faktów. Sąd meriti trafnie

wychwycił, że pomiędzy oskarżonym P. R. i jego chrześniakiem Ł. N. zaistniał konflikt dotyczący prawa własności samochodu marki M. (...). Wskazują na to bezpośrednio zeznania w/w świadka i przedłożone przez niego kserokopie dokumentów w postaci umowy sprzedaży samochodu, dowodu rejestracyjnego, polisy ubezpieczeń komunikacyjnych oraz potwierdzenia zawarcia umowy OC. Z zeznań Ł. N. wynika, że to on dokonał zakupu rzeczowego samochodu i on figurował na umowie kupna sprzedaży, jako kupujący. Na jego też nazwisko zarejestrowany był samochód i przez niego wykupione i opłacane było ubezpieczenie. Niemniej jednak niewątpliwie też samochód ten użytkował oskarżony P. R., który tenże pojazd miał nabyć po spłaceniu pokrzywdzonemu ceny jego zakupu. Jednakże P. R. - jak wynika z relacji Ł. N. - nie przystąpił do takiego rozliczenia

i użytkował pojazd,
nie regulując kwestii
finansowych
pomimo, że
pokrzywdzony
uprzedzał go, że
jeśli nie postąpi
zgodnie z ich
ustaleniami, zażąda
zwrotu samochodu.
Ostatecznie
oskarżony nie
zwrócił Ł. N.
ani pieniędzy ani
samochodu, toteż
pokrzywdzony -
nie informując P.
R. - zabrał
mu przedmiotowy
pojazd.

Powyższe
okoliczności miały
zasadnicze
znaczenie przy
rekonstruowaniu
zamiaru
oskarżonego P. R.
(a w ślad za nim
i oskarżonych L.
T. i R. T.) co
do objętych aktem
oskarżenia działań.
Wymieniony miał
świadomość sytuacji
prawnej
wskazywanego
samochodu.
Wiedział, że nie
był on jego
właścicielem.
Sytuacja ta miała
ulec zmianie tytko
wówczas, jeśli
rozliczyłby się z
pokrzywdzonym z
jego zakupu. Nie
budzi zatem żadnych
wątpliwości, że nie
posiadał żadnego

uprawnień do tego pojazdu. Tym samym brak podstaw, by winą za zaistniałe w dniu 23 grudnia 2018 roku zdarzenie obarczać Ł. N., czy też K. G. (który to miał na prośbę Ł. N. kontaktować się z oskarżonym w sprawie zwrotu samochodu marki M.), przyjmując że sprowokowali oni swoim działaniem oskarżonego, jako, że zdawali sobie sprawę, że podejmując czynności zmierzające do odebrania mu użytkowanego samochodu doprowadzą do reperkusji ze strony P. R.. Nie można zatem nie dostrzec, że to postawa oskarżonego P. R. była przyczyną zdarzenia objętego aktem oskarżenia w niniejszej sprawie. P. R. bowiem popadając w nieuzasadnioną złość, po odebraniu mu samochodu przez Ł. N., postanowił ją wyładować na pokrzywdzonym inicjując w istocie inkryminowane zdarzenie.

Skarżący dążąc do zdyskredytowania waloru wiarygodności zeznań pokrzywdzonych - w tym przede wszystkim zeznań K. G. - na których w głównej mierze Sąd pierwszej instancji oparł swe rozstrzygnięcie, przytaczając wybiórczo fragmenty zeznań tychże świadków, skoncentrował swą uwagę na okolicznościach ubocznych z punktu widzenia przesądzenia o sprawstwie i winie oskarżonych. Nie sposób bowiem uznać za istotne - z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonych - tego, że K. G. zaprzeczył przed sądem, aby w dniu inkryminowanego zdarzenia dzwonił do oskarżonego na prośbę Ł. N., poinformować go, że tenże oczekuje rozliczenia za samochód, o czym z kolei zeznał przed sądem w dniu 12 lutego 2020 roku Ł. N.. Skupiając się na takich okolicznościach skarżący obrońca oskarżony nie

dostrzegł
fundamentalnej
kwestii, a
mianowicie tego, iż
oskarżony P. R. nie
próbował wyjaśnić
polubownie z Ł.
N. kwestii odebrania
samochodu (nawet
jeśli tylko
hipotetycznie
przyjąć za
wiarygodną w
kwestii własności
pojazdu wersję P.
R., to absolutnie
żadnego
usprawiedliwienia
nie znajduje poziom
agresji i
zastosowanie przez
niego środki), tylko
podjął działania
stanowiące swoistą
zemstę za takie
postąpienie. Wszak
nie można tracić z
pola widzenia faktu,
iż to oskarżeni P. R.
oraz R. T. przybyli
na miejsce zdarzenia
(a towarzyszyła
im L. T.) z
niebezpiecznymi
narzędziami (P. R.
miał siekierę, a R.
T. tasak), czego w
istocie nie negowali.
Znamiennym jest
zatem, że Sąd meriti
w sposób klarowny
wyartykułował, że
ma w polu widzenia
istniejący pomiędzy
stronami konflikt
co do własności
przedmiotowego
samochodu marki
M.. Toteż w ocenie
Sądu Okręgowego

wskazywanie na brak korelacji pomiędzy zeznaniami wymienionych podyktowane jest wyłącznie względami taktyki obrończej, a nie wskazywaniu na rzeczywiste błędy Sądu pierwszej instancji, które mogły mieć wpływ na treść wyroku. Zważyć należy, iż okoliczność najechania oskarżonego R. T. przez K. G. również nie ma decydującego znaczenia dla wydania ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Jakkolwiek sytuacja taka miał miejsce, zauważenia wymaga, że nie było to celowe działanie ze strony pokrzywdzonego. Oskarżony wbiegł K. G. przed samochód, podczas kiedy ten w obawie przed realizacją gróźb kierowanych przez oskarżonych, próbował wyjechać z parkingu, na którym to został zaatakowany wraz z K. N. przez podsądnych. Oczywiście sąd odwoławczy ma w polu widzenia okoliczność, iż

nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 12 marca 2021 roku w sprawie II K 935/19 doszło do uznania K. G. za winnego spowodowania naruszenia czynności narządów ciała u R. T. na czas trwający nie dłużej niż siedem dni. Jednakowoż Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia stanowiska skarżącego, iż prawidłowa ocena zeznań pokrzywdzonego K. G. co do okoliczności powstania uszkodzeń w jego samochodzie nie pozwalała na wyprowadzenie wniosku, że dokonał ich oskarżony R. T.. Owszem, wprawdzie zeznania pokrzywdzonego co tego, kto dokonał uszkodzenia lusterka w jego samochodzie, nie były kategoriyczne i zdecydowane, a jedynie oparte na domysłach i przypuszczeniach, niemniej jednak zauważyć trzeba, że wobec dynamizmu całego inkryminowanego

zdarzenia, zapamiętanie, czy zarejestrowanie przez wymienionego wszystkich jego szczegółów nie było możliwe. Skarżący centralizując swą uwagę na braku stanowczości pokrzywdzonego we wskazaniu osoby dokonującej rzeczonoego uszkodzenia, doszukuje się podstaw do obalenia przyznanego przez Sąd meriti przymiotu wiarygodności zeznaniom wymienionego pokrzywdzonego, gdy tymczasem, takie relacje dowodzą, iż ten chciał rzetelnie przedstawić przebieg zdarzenia w sposób przez siebie zapamiętany i zarejestrowany w pamięci. Nie jest też prawdą, jakoby Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie pominął okoliczność, iż pokrzywdzony K. G. podczas inkryminowanego zdarzenia uderzył swoim samochodem w znak drogowy i auto świadka P. T. (treść uzasadnienia na karcie 528 sprzeciwia się takiemu przyjęciu),

a jednocześnie co istotne powyższe było to również przedmiotem analizy biegłego w kontekście uszkodzeń ujawnionych w pojeździe K. G.. Przede wszystkim jednak zważyć należy, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i jasny przedstawił sekwencję zdarzeń mających miejsce w dniu 23 grudnia 2018 roku a podstawę do poczynienia tych ustaleń stanowił całokształt materiału dowodowego osobowego i rzeczowego, oceniony w sposób swobodny (a nie dowolny), logiczny i we wzajemnym powiązaniu i kontekście. Sąd Rejonowy nie stracił też z pola widzenia tego, że pomiędzy pokrzywdzoną K. N., a oskarżoną L. T. doszło do szarpaniny, tym niemniej podkreślenia wymaga, że to podsądna prezentowała napastliwą postawę względem K. N.. Nie sposób zatem uznać za istotne, że w wyniku takiego

<p>zajścia, oskarżona straciła koleczyk, telefon czy też gumkę do włosów. Niewątpliwie bowiem doszło do szarpaniny pomiędzy wyżej wymienionymi, aczkolwiek stroną atakującą była L. T., zaś K. N. była osobą atakowaną i to, że w wyniku tego zajścia oskarżona utraciła w/w przedmioty bynajmniej jej nie ekskulpuje od przypisanego jej czynu.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę skarżonego rozstrzygnięcia w zakresie punktów: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8,10, 11,12, 13,14,15 i uniewinnienie oskarżonych od czynów przypisanych im w akcie oskarżenia, nie orzekanie o obowiązku naprawienia szkody, względnie uchylenie tego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, - zmianę skarżonego rozstrzygnięcia w zakresie punktów: 7,9,16,17 i 18 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 		

i nie obciążanie oskarżonych kosztami procesu.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Kontrola odwoławcza nie wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłójących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił w sposób syntetyczny i zwięzły, lecz trafny zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonych za winnych przypisanych im czynów. Argumentacja zaprezentowana w uzasadnieniu nie budzi zastrzeżeń. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu Rejonowego oraz			

poczynione przezeń ustalenia faktyczne.				
3.2.	Zarzut obraży przepisów prawa materialnego w postaci art 46 § 1 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zasadzenie od oskarżonych na rzecz K. G. obowiązku naprawienia szkody w wysokości oderwanej od rzeczywistej szkody, która poniósł ten ostatni, co prowadzi do nadmiernego wzbogacenia się oskarżyciela posiłkowego kosztem oskarżonych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Przed wszystkim, w odniesieniu do zarzutu sprecyzowanego w apelacji obrońcy oskarżonych, a jak wynika z analizy treści skargi dotyczącego naruszenia prawa materialnego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji				

określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa, pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego do – konkurencyjnej wobec przyjętej przez Sąd – forsowanej wersji zdarzenia. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie

wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis). Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych. Zwalczanie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

04.01.2007 r., V KK
177/06, Legalis).

Tymczasem
zważywszy na treść
skargi apelacyjnej
obrońcy
oskarżonych
stwierdzić należy,
iż w istocie
rzeczy kwestionuje
on ustalenia
poczynione przez
Sąd meriti atakując
orzeczenie na
podstawie art. 46
§ 1 k.k. obowiązku
naprawienia szkody
od oskarżonego P.
R. w wysokości
8.517,43 złotych i od
oskarżonego R. T. w
wysokości 3.725,34
złotych.

Tym niemniej,
odnieść należy się do
zwerbalizowanych w
uzasadnieniu skargi
apelacyjnej obrońcy
oskarżonych kwestii
koncentrujących się
w istocie rzeczy na
negowaniu wartości
uszkodzonego
mienia w postaci
pokrywy silnika,
lewego lusterka
zewnętrznego i
listwy ozdobnej
lewej szyby czołowej.
W aspekcie
powyższego,
wskazać należy, iż
Sąd Okręgowy w
pełni zaaprobował
stanowisko Sądu
Rejonowego co do
tego, że wartość
zniszczonego mienia

w postaci pokrywy silnika w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...) kształtowała się na poziomie 8.517,43 złotych, zaś wartość zniszczonego mienia w postaci lewego lusterka zewnętrznego i listwy ozdobnej lewej szyby czołowej w tymże pojeździe kształtowała się na poziomie 3.725,34 złotych.

Zważyć należy, iż w kwestii tej Sąd meriti bazował na wiadomościach specjalnych w postaci opinii biegłego z zakresu naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych inż. P. K. (1). Przedstawiona przez biegłego opinia w ocenie Sądu została sporządzona w sposób rzetelny, z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy, a ponadto w swojej treści zawierała wyczerpujące informacje oraz zaprezentowała klarownie i spójnie sposób wnioskowania biegłego. Podobnie także ustne wyjaśnienia biegłego należy ocenić jako

przedstawiające odpowiedzi na zasadnicze z punktu widzenia analizowanej sprawy pytania i zarzuty obrońcy oskarżonych. Ponadto, tok rozumowania wyartykułowany przez biegłego należy uznać za logiczny, a nadto, konsekwentny. Powyższej opinii Sąd dał wiarę w całości, albowiem biegły w sposób szczegółowy przedstawił okoliczności, jakie stały się podstawą wniosków w niej wskazanych, odwołując się do konkretnych faktów. Biegły dysponował również niewątpliwie odpowiednią wiedzą i doświadczeniem predestynującym go do wydania przedmiotowej opinii. Wnioski wyciągane przez biegłego nadto należy uznać za zgodne z zasadami logicznego rozumowania i wiedzy zawodowej. Nadto wskazać trzeba, że po złożeniu ustnych wyjaśnień przez biegłego żadna ze stron postępowania nie zgłaszała żadnych wniosków dowodowych. Biegły

P. K. (2) stwierdził, że kalkulacja szkody powinna być dokonana w oparciu o części oryginalne, gdyż z informacji zawartych w aktach sprawy nie wynika, aby uszkodzone elementy pojazdu zakwalifikowane do wymiany nosiły znamiona części nieoryginalnych. Zgodnie zaś z zasadą przywrócenia stanu poprzedniego w naprawie, pokrzywdzony K. G. ma prawo do tego, by samochód został naprawiony przy użyciu nowych, oryginalnych części. Zatem zastąpienie uszkodzonych elementów samochodu K. G., nowymi oryginalnymi częściami w żadnym wypadku nie będzie stanowić bezpodstawnego wzbogacenia się wymienionego. Tym samym Sąd zgodził się z wyliczeniami zaprezentowanymi w sporządzonej na potrzeby procesu opinii w/w biegłego.

Wniosek

Wniosek o nie orzekanie o obowiązkowej naprawienia szkody,

zasadny

częściowo zasadny

względnie uchylenie tego rozstrzygnięcia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z przyczyn przytoczonych powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		

<p>Utrzymanie wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował stanowisko Sądu I instancji uznając zarzuty skarżącego za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i z rzetelną analizę dowodów. Twierdzenia apelacji mające przekonać o błędach Sądu Rejonowego w zakresie oceny dowodów są wyjątkowo polemiczne zresztą istota tych argumentów stanowi powtórzenie linii obrony oskarżonych, a więc te wszystkie okoliczności, które zdaniem skarżącego świadczą o dowolności oceny dowodów były już przedmiotem wnikliwej analizy Sądu I instancji, a jej wyniki zostały zaprezentowane w szczegółowym, bardzo dokładnym i rzeczowym</p>	

uzasadnieniu
wyroku.

Zgodnie z treścią art. 447 § 1 k.p.k. apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku. Niezależnie od podniesionych zarzutów w apelacji Sąd Okręgowy był zatem zobligowany do oceny również sankcji karnej.

Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynów oraz wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć zarówno w stosunku do oskarżonych, jak i w zakresie prewencji generalnej. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż orzeczone kary są rażąco surowe. Oskarżony P. R. był osobą wielokrotnie karaną, w tym w warunkach recydywy, L. T. również była osobą uprzednio karaną, natomiast R. T. nie był dotychczas karany, a zatem zważywszy na sposób ich życia przed popełnieniem

<p>przestępstw oraz okoliczności przedmiotowych czynów kary wymierzone przez Sąd Rejonowy są sprawiedliwe i sąd odwoławczy żywi nadzieję, że odniosą oczekiwane rezultaty wychowawcze, a także będą stanowić nauczkę na przyszłość i spowodują, że oskarżeni nie popełnią ponownie przestępstwa.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego P. R. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. G. i K. N. kwoty po 280 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielom posiłkowym w postępowaniu przed sądem odwoławczym.</p>	
3	<p>Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia</p>	

	<p>Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej L. T. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. G. i K. N. kwoty po 280 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielom posiłkowym w postępowaniu przed sądem odwoławczym.</p>	
4	<p>Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 11 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego R. T. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. G. i K. N. kwoty po 280 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielom posiłkowym w postępowaniu przed</p>	

	sądem odwoławczym.	
5	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art 633 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 663 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego P. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 6,67 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym.</p> <p>Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w</p>	

sprawie wydatków oraz od opłat. Oskarżony jest mężczyzną w średnim wieku (ma 49 lat), z ostatnich informacji o nim wynikało, że pracuje zarobkowo, a zatem, zdaniem sądu odwoławczego nie ma też żadnych przeciwwskazań zdrowotnych, które uniemożliwiłyby mu podjęcie dodatkowego zatrudnienia i uzyskiwanie dochodów. Tym bardziej, że oskarżony posiadał w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżony winien i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.

6

Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art 633 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o

opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 663 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej L. T. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 6,67 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym.

Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonej od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków oraz od opłat. Oskarżona jest kobietą w średnim wieku (ma 46 lat), z ostatnich informacji o nim wynikało, że wprawdzie nie pracuje zarobkowo i jest osobą

	<p>bezrobotną utrzymującą pełnoletnie dziecko, niemniej jednak zdaniem sądu odwoławczego nie ma też żadnych przeciwwskazań zdrowotnych, które uniemożliwiałyby jej podjęcie zatrudnienia i uzyskiwanie dochodów. Tym bardziej, że oskarżona posiadała w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżona winna i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.</p>	
7	<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra</p>	

Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. 2013 r., poz. 663 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego Rafała Tyc na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 6,67 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym.

Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków oraz od opłat. Oskarżony jest młodym mężczyzną (ma 27 lat), jest kawalerem, a z ostatnich informacji o nim wynikało, że utrzymuje się z renty w kwocie 800 złotych (z powodu schorzeń neurologicznych i onkologicznych). Zdaniem sądu

	<p>odwoławczego zważywszy, że oskarżony posiadał w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia, oskarżony winien i ma ku temu możliwości, ponieść w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych P. R., L. T. i R. T..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 25 lutego 2021 roku w sprawie II K 343/19	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana